

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/18/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6623203381
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6623203381.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXX/XX, D., právne zastúpený Mgr. Ivanom Bugrim, advokátom, so sídlom Námestie SNP 23, Zvolen, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.597,31 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 16C/62/2023 – 167 zo dňa 20. 12. 2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 16C/62/2023 – 167 zo dňa 20. 12. 2023 z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Lučenec (ďalej aj len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.597,31 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Výrokom II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške trov konania.

1.1 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že predmetom sporu bol nárok žalobcu, ako príslušníka hasičského a záchranného zboru na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávnej transpozície smernice EP a Rady 2003/88/ES zo dňa 04. 11. 2003 do vnútroštátneho poriadku.

1.2 Predmetom sporu bol nárok žalobcu ako príslušníka hasičského a záchranného zboru na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávnej transpozície smernice EP a Rady 2003/88/ES zo dňa 04. 11. 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (ďalej aj „smernica“) do vnútroštátneho poriadku. Žalobca v rámci prostriedkov procesného útoku argumentoval tým, že služobný čas príslušníka HaZZ je rozvrhnutý nerovnomerne. Pracovná zmena sa skladá z výkonu štátnej služby, po ktorej nasleduje určená služobná pohotovosť na pracovisku. V rámci pracovnej zmeny žalobca odpracuje 24 hodín. Služobná pohotovosť na pracovisku sa však žalobcovi nezarátava do pracovného času. V prípade, ak počas pracovnej pohotovosti je žalobca povolán na výjazd, mení sa služobná pohotovosť na prácu nadčas. V zmysle čl. 6 písm. b) smernice, ktorý má podľa judikatúry Súdneho dvora EU (ďalej aj „SD EU“) priamy účinok, nesmie nerovnomerne rozvrhnutý pracovný čas presiahnuť v priemere viac ako 48 hodín v rámci 7 dní. Podľa čl. 2 ods. 1 smernice a judikatúry SD EU sa považuje služobná pohotovosť na pracovisku za pracovný čas. Tým, že zákon č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore (ďalej aj „zákon“) pracovnú pohotovosť nezarátava do pracovného času, je daný rozpor medzi vnútroštátnym právom oproti právu EU. Škoda, ktorá žalobcovi vznikla predstavovala ujmu za stratu odpočinku po práci, na ktorý má nárok. Tiež došlo k zásahu do jeho práva na ochranu jeho zdravia, práva na súkromie a rodinný život, pretože reálne odpracoval viac, ako pripúšťa smernica. Rovnako dochádza k zásahu do práva žalobcu na spravodlivé a uspokojivé pracovné podmienky garantované Ústavou SR. Ak by došlo žalovaným k správnej transpozícii smernice, nedochádzalo by k porušeniu jeho práva a nedošlo by na jeho strane k strate odpočinku. O aplikácii smernice na hasičov svedčí judikatúra SD EU. Negatívne vymedzenie čl. 2 ods. 2 smernice 89/391/EHS sa týka zabezpečenia

fungovania služieb civilnej ochrany pri vážnej situácii, len v súvislosti s osobitnými činnosťami civilnej ochrany (prírodná, technologická katastrofa a pod.) Výšku nemajetkovej ujmy odvíjal od úpravy § 122 ods. 2 písm. a) zákona, ktorý upravuje odmenu za tzv. nariadenú pracovnú pohotovosť (v domácom prostredí), pretože je z hľadiska analógie najbližším inštitútom. Primeranú náhradu preto predstavoval rozdiel medzi peňažnou náhradou za určenú služobnú pohotovosť a nariadenú služobnú pohotovosť za každú jednu odpracovanú hodinu služobnej pohotovosti za žalované obdobie, ktoré vyčíslil v tabuľkách pod bodom F. žaloby. Výška nemajetkovej ujmy nie je neprimeraná, s poukazom aj na rozhodovaciu prax súdov v iných prípadoch hasičov. Podľa SD EU už len strata odpočinku je dôvod pre odškodnenie. Z hmotnoprávneho hľadiska ide o špecifickú situáciu. Poukázal na rozhodnutia v rámci obvodu Krajského súdu v Banskej Bystrici. Referenčné obdobia, kedy dochádza k posúdeniu priemeru 48 hodín v siedmich dňoch, musia byť konkrétne zapracované v právnom predpise a stanovené vopred. V opačnom prípade je odkazovanie na referenčné obdobia pre adresáta nejasné a nezrozumiteľné. Preto je vhodnejšie počítať priemer za celé žalované obdobie.

1.3 Ďalej súd konštatoval vykonané dokazovanie a uviedol, že pri rozhodnutí vychádzal z takto zisteného skutkového stavu: Žalobca je príslušníkom hasičského a záchranného zboru (stála služba) odo dňa XX.XX.XXXX. Od 01.01.2010 začal vykonávať službu v 24 hodinových smenách. Žalobca má rozvrhnuté nerovnomerne pracovný čas, ktorý sa skladá z jednej zmeny do konca roka 2021 rozdelenej na 17 hodín výkonu služby a 7 hodín určenej služobnej pohotovosti a od 01.01.2022 na 16 hodín výkonu služby a 8 hodín služobnej pohotovosti. V rámci jednej smeny sa nachádza v mieste výkonu služby minimálne 24 hodín. Služobná pohotovosť bola upravená do konca roka 2021 v čase od 22:30 hod. do 05:30 hod. a od roku 01.01.2022 v čase od 22:00 hod. až do 06:00 hod. V mieste výkonu služby sa striedajú tri zmeny. Žalobca počas určenej služobnej pohotovosti je povinný byť v mieste výkonu služby aj k dispozícii k plneniu služobných povinností a nemôže sa vzdialiť z pracoviska. Žalobca má nerovnomerne rozvrhnutý pracovný čas, ktorý je rozvrhnutý na obdobie 6 mesiacov. Plynie už žalobcu od 01.01. do 01.07. a následne od 01.07. - 01.01. nasledujúceho roka. Žalobca odsľúžil nad rámec priemeru 48 hodín v rámci 7 dní za všetky referenčné obdobia, ktoré sa na žalobcu vzťahujú 11 dní. V práci dochádza k prekračovaniu 48 hodín v rámci pracovného týždňa, preto podal žalobu. Po ohlásení zásahu musia do jednej minúty ísť na výjazd. Je jedno kedy počas služby. Má málo voľného času, dvoch synov vo veku X a X rokov, s ktorými potrebuje byť viac. So starostlivosťou mu pomáha manželka. E. chodí školy, kde je ho potrebné odniesť, vyzdvihnúť. Keď je v práci, alebo sú deti choré, nemôže ich ísť vyzdvihnúť, alebo ostať s nimi doma. Pomáha im blízka rodina. Svokor má hospodárstvo, s ktorým mu je potrebné pomôcť, pretože mal porážku. Školenia majú počas voľna, tie sa im nezarátavajú do pracovného času, poskytujú im náhradné voľno. Ak slúži cez víkend, nemôže ísť s deťmi na výlet. Keď sú deti choré, nemôže si zobrať dovolenku, pretože sú držaní na minimálnych stavoch, pretože dvaja čerpajú náhradné voľno alebo dovolenku. Prvý deň po službe si potrebuje pospať, potom je večer a druhý deň sa už pripravuje do nasledujúcej služby. V noci má problém so spánkom, má bolesti krížov. Ak by bol v práci menej, venoval by ho rodine, koníčkom - beh, bicykel, avšak už na to nemá čas. Voľný čas poskytuje rodine. Stalo, že nebol kvôli práci na vystúpeniach detí v škole. Stáva sa to v podstate dosť často. Nevie tiež z rovnakých dôvodov odvieť syna na futbalový krúžok. Uvedená situácia sa riešila počas odborov, avšak nevyriešilo sa nič. Počas služby je 24 hodín v pracovnej rovnošate, ide o pracovné nohavice, tričko, počas služby sa nikdy nevyspal, pracuje mu podvedomie kedy zazvoní telefón. Nevedel sa vyjadriť, či má písomné potvrdenie o tom, že sa obrátil na nadriadených. Hasičom je srdcom, výkon funkcie považuje za poslanie pomáhať ľuďom.

1.4 Súd ďalej konštatoval, že žalobca označil správne orgán, ktorý koná v mene štátu a na rozdiel od doterajšej judikatúry v obdobných veciach bol toho názoru, že na predmetný vzťah je primerane potrebné aplikovať aj zákon č. 514/2003 Z. z.. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi porušenou právnou úniou normou a spôsobenou škodou, nakoľko nebyť nesprávnej vnútroštátnej úpravy v rozpore s článkami smernice, nedochádzalo by k tomu, že služobná pohotovosť na pracovisku sa nepovažuje za služobný čas, nedochádzalo by u žalobcu minimálne k porušeniu práva na odpočinok po práci. Príčinná súvislosť v daných prípadoch bola vyvedená i priamo z judikatúry SD EU. Rovnako súd vzhliadol existenciu škody, keď mal v rámci vykonaného dokazovania zistené, že žalobca bol za žalované obdobie v službe viac, ako podľa smernice mal byť, a to celkovo o 13 dní s poukazom na referenčné obdobie, z ktorého sa priemer mal počítať. Hoci strany sporu nevedeli vlastne vymedziť, kedy začalo plynúť u žalobcu referenčné obdobie, podľa názoru súdu začalo plynúť od okamihu, kedy bol prijatý do služby a začal pracovať v 24 hodinových zmenách. Od tohto okamihu preto súd vyrátaval referenčné obdobie u žalobcu a zisťoval jeho celkový priemerný pracovný čas. Dĺžka referenčného obdobia je upravená v § 86 ods. 2 zákona na 6 mesiacov. To zodpovedá odchýlke od čl. 16 písm. b/ smernice dovolenej v čl. 17 ods. 3 v bode iii v dĺžke stanovenej čl. 12 smernice. Súd sa

nestotožnil so spôsobom vyčíslenia výšky nemajetkovej ujmy, pretože medzi namietaným porušením práv žalobcu a žalobcovým určením odškodnenia nebol vecný súvis. Žalobca v podstate navrhoval, aby bol za dobu trávenú v službe v rámci určenej služobnej pohotovosti pre neho odškodnený priaznivejšou formou ohodnotenia. Skutočnosť, že žalobca je rozdielne odmeňovaný pri výkone štátnej služby a pri pracovnej pohotovosti, však nie je v rozpore s právom únie. Tento spôsob vyčíslenia ujmy skôr u súdu evokoval, že žalobca namietal zásah do jeho práv, podstatou jeho sporu bolo, aby bol lepšie za prácu ohodnotený. Pri výške nemajetkovej ujmy nemožno vychádzať pri nahradení ujmy za zásah do práva na súkromie a rodinný život analogickou aplikáciou iného mzdového nároku, ale posúdením akú cenu, váhu malo pre žalobcu strata/obmedzenie jeho práv s pomeriavaním ujmy v iných obdobných prípadoch. Tak ako by bola priznaná nemajetková ujma, zodpovedala princípu slušnosti a spravodlivosti. Súd tak nie je viazaný vodítkom žalobcu ako dospel k požadovanej výške ujmy. Tá je na voľnej úvahe súdu, ktorá musí byť preskúmateľná. Súd tak konštatoval, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej zásahom do jeho práv v rozsahu 11 dní za žalované obdobie. Tým, že žalobca trávil v službe o 11 dní viac, objektívne to muselo mať vplyv na jeho súkromný a rodinný život podľa čl. 8 Dohovoru, ako aj právo na uspokojivé pracovné podmienky, primeraný odpočinok po práci podľa čl. 36 ods. 1 Ústavy SR. Súd posúdil výšku nemajetkovej ujmy cez prizmu judikatúry SD EU a konštatoval, že podľa jeho názoru štát úmyselne porušil prijatou právnou úpravou únie právo, pretože mal mať vedomosť o judikatúre SD EU v otázke aplikácie v čl. 6 písm. b/ a čl. 2 ods. 1 smernice. Štát na tieto aspekty bez ďalšieho neprihliadol, nezmenil právnú úpravu a nedal ju do súladu napriek tomu, že v obdobných veciach už súdy konštatovali porušenia práva únie zo strany štátu (napr. rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici), dokonca sám žalovaný v rámci svojej argumentácie pri určení výšky nemajetkovej ujmy poukazoval na ďalšie rozhodnutia súdov v obdobných veciach z iných obvodov krajských súdov. V dôsledku flagrantného správania sa štátu došlo u žalobcu podľa názoru súdu k strate nádeje, že sa uvedený právny stav v našom právnom poriadku a tým aj v jeho služobnom pomere niekedy zmení. Vo vyspelom právnom štáte je nepredstaviteľné, že napriek judikatúre SD EU, rozhodnutiam všeobecných súdov, štát ponecháva naďalej v platnosti právnú úpravu, ktorá porušuje práva jednotlivca. V prípade zlého úmyslu, o ktorom súd nadobudol presvedčenie, je potrebné navýšiť náhradu ujmy. S poukazom na to žalobcovi patrí náhrada nemajetkovej ujmy za každý jeden mesiac výkonu služby žalobcu v 24 hodinových zmenách, t. j. od kedy nastúpil do takejto služby ako príslušník hasičského a záchranného zboru, prípadne od okamihu, kedy uplynula transpozičná lehota uvedenej smernice do nášho právneho poriadku. Smernica nadobudla účinnosť dňa 02.08.2004, žalobca začal slúžiť na 24 hodinové zmeny po prijatí do služby dňa XX.XX.XXXX. Od tohto momentu mu vznikol nárok požadovať náhradu uvedenej nemajetkovej ujmy. Súd mal z hľadiska trvania protiprávneho stavu a závažnosti ujmy, ktorá v dôsledku toho žalobcovi vznikla, zlý úmysel žalovaného za spravodlivé a služné, aby žalobcovi patrilo za každý mesiac trvania protiprávneho stavu odškodnenie tejto zložky nemajetkovej ujmy v sume 500,- Eur. Uvedená výška nemajetkovej ujmy nie je disproportčná k ujмам, ktoré sú priznávané v iných prípadoch, keď napr. za trvanie nezákonnej väzby je primerané priznanie sumy 1.000,- Eur za mesiac jej trvania. Potom, čo sa súd vyporiadal s námietkou premlčania konštatoval, že žalobcovi patrí nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za stratu nádeje na zmenu legislatívy za mesiace od 01. októbra 2020 až do 30. 11. 2023, pretože v čase vyhlásenia rozsudku ešte mesiac december neuplynul. V celkovej sume 38 mesiacov x 500,- Eur = 19.000,- Eur. Tento nárok žalobcovi patrí za každý mesiac trvania protiprávneho stavu až do jeho zmeny. Žalobcovi tak prislúchal celkovo nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v prvej časti a v druhej časti v sume 19.165,- Eur. Keďže je v sporovom konaní súd viazaný žalobným návrhom podľa § 216 ods. 1 CSP a žalobca si uplatnil menej ako bol zistený jeho nárok súdom, priznal súd žalobcovi len sumu 5.597,31 Eur.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ Civilného sporového poriadku. Uviedol, že predmetom súdneho konania je nárok označený žalobcom ako nárok na náhradu škody, ktorý mal vzniknúť žalobcovi v dôsledku porušenia práva Európskej únie k jeho ujme a to v dôsledku nesprávneho prebratia Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES. Žalovaný má však za to, že predmetom súdneho konania je v skutočnosti mzdový nárok, ktorý bol žalobcom vyčíslený vo výške 5.597,31 Eur ako rozdiel medzi peňažnou náhradou uvedenou v § 122 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. a peňažnou náhradou uvedenou v § 122 ods. 2 písm. a/ zákona č. 315/2001 Z. z., a to za každú jednu odpracovanú hodinu služobnej pohotovosti počas žalovaného obdobia. Ak sa súd prvej inštancie chcel dostať do pozície orgánu, ktorému je zverená právomoc posudzovať súlad slovenských zákonov alebo iných, všeobecne záväzných právnych predpisov so smernicou Európskej únie, tak toto právo nespadá do kompetencie súdu prvej inštancie, resp. do kompetencie iného všeobecného súdu členského

štátu Európskej únie. Žalovaný zastal preto názor, že súd prvej inštancie nemá zverenú právomoc na porovnanie súladu, resp. právne záväznému vysloveniu nesúladu zákona č. 315/2001 Z. z. so smernicou 2003/88/ES. Súd prvej inštancie si takýto záver nemohol osvojiť ani ako predbežnú právnu otázku, nakoľko dôsledky a aplikácia takéhoto konštatovania by presiahli predmet tohto súdneho sporu, kde sa posudzuje len individuálny nárok žalobcu na náhradu škody, či nemajetkovej ujmy. Takisto žalovaný namietal nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, v ktorej súvislosti zvýraznil, že je nevyhnutné rozlišovať medzi Slovenskou republikou a Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, ako dvomi samostatnými subjektmi, ktorých postavenie v súdnom konaní ani v pracovnoprávných vzťahoch nemožno zamieňať. Súd prvej inštancie nevezal do úvahy potrebu rozlišovania medzi „prebratím smernice“ a „aplikáciou smernice“ a následne nesprávnym právnym posúdením aplikoval tento záver na vznik zodpovednosti kompetentných orgánov za porušenie predpisov v procese preberania a následnej aplikácie smernice. Žalobca namietal nesprávne prebratie smernice 2003/88/ES, nie však jej aplikáciu v individuálnom prípade žalobcu. Slovenská republika preto nemôže niesť zodpovednosť za prípadnú nesprávnu aplikáciu smernice na pracovnoprávny vzťah žalobcu u jeho zamestnávateľa.

2.1 Taktiež žalovaný namietal pôsobnosť smernice 2003/88/ES, keď mal za to, že rozsah pôsobnosti smernice je pozitívne vymedzený v čl. 2 ods. 1 Smernice 89/391/EHS ako aj negatívne vymedzený v čl. 2 ods. 2 Smernice 89/391/EHS. Smernica sa neuplatňuje na odvetvia činností, ktoré zahŕňajú určité osobitné činnosti služieb civilnej ochrany. Vzhľadom na charakter vykonávaných činností a tým spojený rozvrh služobného času, sa smernica 2003/88/ES na služobný pomer hasičského a záchranného zboru nevzťahuje v plnom rozsahu, preto jej ustanovenia nemohli byť porušené tak, ako to tvrdí žalobca. Úlohy, ktoré príslušníci hasičského a záchranného zboru plnia podľa súvisiacich právnych predpisov týkajúcich sa civilnej ochrany integrovaného záchranného systému, ako aj právnej úpravy samotného hasičského a záchranného zboru bez akýchkoľvek pochybností subsumovať pod pojem „osobitné činnosti služieb civilnej ochrany“ v zmysle čl. 2 ods. 2 Smernice 89/391/EHS. K samotnému nároku na náhradu škody žalovaný uviedol, že podľa jeho názoru žalobca neosvedčil, že by mu vznikol nárok na náhradu škody. Nie je zrejmé, ako žalobcovi mohla vzniknúť ním uplatnená škoda. Sám žalobca veľmi nejasným spôsobom stanovil škodu, ktorá mu mala vzniknúť tým, že vykonával nariadenú služobnú pohotovosť, za ktorú bol žalobca v zmysle platnej legislatívy odmeňovaný. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že služobná pohotovosť, ktorú vykonáva žalobca a za ktorú je riadne odmeňovaný, je pracovným časom, a teda má sa zarátavať do pracovného fondu, samo o sebe to ešte nie je dôvodom na priznanie nároku na náhradu škody. Pre žalovaného je nepochopiteľné, prečo sa žalobca domáha náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú vyčíslil podľa celkového počtu hodín určenej služobnej pohotovosti, ktoré mal reálne odslúžiť, a to bez ohľadu na skutočnosť, či tým malo dôjsť k prekročeniu 48 hodinového týždenného pracovného času. Je teda nesporné, že žalobca pri výpočte žalovanej sumy vychádzal nie len z počtu hodín nad maximálny 48 hodinový týždenný pracovný čas, ale zo všetkých hodín odpracovanej služobnej pohotovosti, teda aj z tých, ktorými maximálny týždenný pracovný čas prekročený nebol. Pre účely tohto konania je právne irelevantné, koľko hodín služobnej pohotovosti žalobca odpracoval, relevantné je iba to, či a v akej miere bol prekročený maximálny 48 hodinový pracovný čas, a preto nemôže žalobca pri výpočte žalovanej sumy vychádzať z počtu hodín služobnej pohotovosti. Žalovanému tiež nie je zrejmé, prečo si žalobca svoju údajnú nemajetkovú ujmu ohodnotil sumou 3,66 Eur za každú hodinu, počas ktorej malo dochádzať k porušovaniu jeho práv. Žalobca vydávaním svojho nároku za nemajetkovú ujmu vzniknutú porušením smernice, maskuje svoje mzdové nároky. Z uvedeného dôvodu trpí žalovaný nedostatkom pasívnej vecnej legitímácie. Žalobca sám výslovne uvádza, že požaduje doplatenie celej ním odslúženej služobnej pohotovosti (bez ohľadu na to, či mala byť odslúžená podľa neho nad rámec 48 hodín týždenne), nakoľko tá je odmeňovaná iným spôsobom. Nejde teda o nárok vychádzajúci z ustanovení predmetnej smernice, ktorej cieľom je neprekročenie priemerného týždenného pracovného času pracovníka v rozsahu 48 hodín. Súd v rámci dokazovania bral do úvahy žalobcom predložené výplatné pásky, avšak nevezal do úvahy žalobcom predložený výpočet priemerne odpracovaného času za ním stanovené referenčné obdobia. Súd prvej inštancie teda nepovažoval žalobcom predložené výpočty za relevantné a namiesto toho, si sám súd vypočítal priemerne odpracovaný čas žalobcu podľa vlastnej metodiky. Žalovaný namietal takýto postup súdu, nakoľko podľa žalovaného týmto súd porušil viaceré zásady, na ktorých je budovaný civilný sporový proces. Jednou z nich je zásada rovnosti strán sporu, kde aj pozitívny zásah do práv jednej strany sporu je porušením tejto zásady. Ďalšou je prejednacía zásada, keď súd skúma len podklady predložené stranami sporu a sám si ďalšie podklady z vlastnej iniciatívy nezabezpečuje a nevytvára (k čomu ale došlo práve tým, že súd na žalobcove výpočty nebral ohľad a sám si zabezpečil vlastný výpočet, pričom to ani jedna zo sporových strán nenavrholala). Keďže v civilnom sporovom konaní je dôkazné bremeno na strane žalobcu a súd žalobcom predložený podklad (výpočet odpracovaných hodín) nevezal do úvahy, malo to mať za následok, že žalobca

v otázke preukazovania odpracovaných hodín neunesol dôkazné bremeno. To sa však nestalo a súd sám z vlastnej iniciatívy zabezpečil vlastný výpočet, ktorý v konečnom dôsledku dopomohol potvrdiť žalobcove tvrdenie o údajnom prekročení maximálneho týždenného pracovného času. Takýmto spôsobom súd nahrádza procesnú aktivitu žalobcu, čo žalovaný považoval za neprijateľné. Žalovaný zároveň výšku náhrady škody, resp. nemajetkovej ujmy v sume 5.597,31 Eur považuje za zjavne neprimeranú, a to aj s porovnaním výšky náhrad, ktorá je priznávaná obetiam trestných činov, ktorých ujma je v porovnaní s údajnou ujmom žalobcu jednoznačne podstatne vyššia. Žalovaný namietal súdom vypočítanú výšku priznanej nemajetkovej ujmy, kde súd nad rámec žaloby vykonal výpočet v dvoch častiach. Prvú časť náhrady nemajetkovej ujmy poňal ako náhradu nemajetkovej ujmy za čas, ktorý žalobca strávil v službe nad rámec stanovený smernicou, keď prirovnal údajné porušenie smernice Európskej únie k inštitútu nezákonnej väzby, kde uviedol, že súdy priemerne za jeden deň nezákonnej väzby priznávajú sumu 31,50 Eur. Žalovaný považuje za neprijateľné, čo i len prirovnať náhradu nemajetkovej ujmy za porušenie smernice k náhrade nemajetkovej ujmy za nezákonnú väzbu. Zároveň žalovaný považuje za neprijateľné aplikovanie hoci len niektorých ustanovením zákona č. 514/2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Táto vyššie uvedená prvá časť náhrady nemajetkovej ujmy – ujma za stratu času na odpočinok – v podstate predstavuje náhradu za ujmu, na ktorej existenciu poukazoval žalobca v žalobe. Súd však podľa bodu 23. odôvodnenia rozsudku dospel k záveru, že suma vo výške 165,- Eur, ku ktorej dospel sám podľa vlastnej metodiky výpočtu, nebude dostatočná, a preto pristúpil k výpočtu druhej časti nemajetkovej ujmy, ktorú poňal ako náhradu nemajetkovej ujmy za „stratu nádeje za zmenu legislatívy“. Sám žalobca nikde vo svojich vyjadreniach netvrdil, že svoju ujmu vidí aj v „strate nádeje na zmenu legislatívy“. Vzhľadom na to, že žalobca pri tvrdení ujmy poukazoval iba na stratu času na odpočinok a na nemožnosť sa v dostatočnej miere venovať rodine a iným sféram súkromného života, súd v podstate rozhodol o náhrade nemajetkovej ujmy nad rámec podanej žaloby. Uvedené žalovaný považuje za neprimerané, aby súd sám nad rámec rozšíril nemajetkovú ujmu žalobcu aj o stratu nádeje na zmenu legislatívy, keď žalobca na nič podobné ani len okrajovo nepoukazoval. Takýmto spôsobom súd neopodstatnene navýšil výslednú sumu priznanej nemajetkovej ujmy o čiastku 500,- Eur za každý mesiac žalovaného obdobia. Zároveň súd konštatoval, že žalobcovi by podľa jeho výpočtov prislúchal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 19.165,- Eur, ale z dôvodu, že súd je viazaný žalobným návrhom mu priznal len sumu 5.597,31 Eur. Podľa žalovaného súd tak nepriamo vyjadril myšlienku, že žalobca si na súde neuplatnil sumu v celej výške, ktorá mu podľa výpočtu súdu prináleží. Takéto vyjadrenie môže predstavovať do budúcnosti nebezpečné „navádzanie“ iných príslušníkov hasičského a záchranného zboru k tomu, aby si na podobnom skutkovom a právnom základe prostredníctvom právnych zástupcov uplatňovali až astronomicky vysoké a neprimerané sumy na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Zároveň žalovaný zvýraznil, že náhrada škody, resp. ujmy, ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky sleduje výlučne reparačnú funkciu. Úvahy o akejkoľvek aplikácii preventívno-sankčnej povahy náhrady škody sú pre tento prípad vylúčené a súd na ich základe dospel ku skresleným predstavám o primeranosti náhrady nemajetkovej ujmy. Pokiaľ súd uviedol, že v prípade zlého úmyslu je potrebné navýšiť náhradu ujmy, žalovanému nie je zrejmé, ako mohol súd nadobudnúť presvedčenie o „zlom úmysle žalovaného“, ktorým je Slovenská republika. Taktiež žalobca vo svojich podaniach neodôvodnil výšku požadovanej peňažnej náhrady, pretože neuviedol, v čom tento údajný neoprávnený zásah spočíval. Nestačí totiž, aby zásah mohol vyvolať určitú reakciu, ale musí aj konkrétnu reakciu v živote fyzickej osoby, čo v prípade žalobcu nie je žiadnym spôsobom preukázané. Vzhľadom na to, že ide o osobnostné práva, je potrebné nemajetkovú ujmu posudzovať v každom jednom prípade individuálne. Žalobca tak musí nielen tvrdiť, ale aj preukázať aká ujma mu vznikla. Zo strany žalobcu nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by utrpel ujmu, ktorá by v značnej miere znížila jeho dôstojnosť, resp. vážnosť v spoločnosti. Žalobca sa žalobou nedomáha, aby sa upustilo od neoprávneného zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti, ani aby sa odstránili následky takéhoto zásahu. Podaná žaloba tak vôbec nerieši údajný protiprávny stav do budúcnosti, ale naopak, vytvára priestor pre opätovné čiastkové žaloby. Podľa žalovaného žalobca v konaní nepreukázal zásah do súkromného rodinného života, a najmä zásah do medziludských vzťahov či nepriaznivost' zdravotného stavu v príčinnej súvislosti s výkonom povolania v takej miere, ktorá by odôvodňovala výšku náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca požaduje.

2.2 Odvolaním žalovaný napadol i výrok o trovách konania, ktorým súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Žalovaný sa s týmto záverom súdu prvej inštancie nestotožňuje a má za to, že nárok žalobcom bol nesprávne uplatnený a i v danom prípade sa jedná o nesprávne právne posúdenie veci. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Odvolanie žalovaného bolo doručené žalobcovi prostredníctvom právneho zástupcu s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť.

4. Žalobca považoval rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a odvolanie žalovaného za nedôvodné. Zotrvával na podstatnej argumentácii uvedenej v žalobe a vyjadreniach a prednesoch učinенých v priebehu konania pred súdom prvej inštancie.

Doplnil, že sa stotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie, ktorý poukázal na právny názor uvedený v rozsudku Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 30Cdo/2865/2015, podľa ktorého je v takomto prípade podstatné najmä posúdenie, či by takú ujmu, o ktorú v tomto prípade ide, ako zásadnú ujmu pociťovala aj iná osoba v obdobnom postavení. Žalobca má za to, že ujmu, ktorú on sám prekračovaním maximálnej hranice pracovného času takmer sústavne trpí, by ako veľmi negatívnu ujmu na svojich osobnostných právach pociťoval úplne každý, kto by sa nachádzal v rovnakej situácii. Dostatok voľného času pre svojich blízkych, odpočinok či mimopracovné aktivity, je v podstate nenahraditeľná hodnota a má nepochybne zásadný vplyv na kvalitu osobného života každého jedného človeka, ako aj to, ako hodnotne a naplňujúco vie človek prežívať svoj každodenný život. Pokiaľ žalovaný namieta právne posúdenie prisúdeného nároku, ako ho konštatuje súd prvej inštancie v odôvodnení predmetného rozsudku, žalobca zvýraznil, že súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou nároku tak, ako ho v žalobe posudzuje či odôvodňuje žalobca, ale je oprávnený tento nárok právne posúdiť i inak. Súd prvej inštancie nebol viazaný právnym posúdením nároku tak, ako ho žalobca právne kvalifikoval v žalobe a rovnako nebol viazaný ani uplatneným spôsobom výpočtu dĺžky priemerného týždenného pracovného času ako ani uplatneným spôsobom výpočtu žalovaného nároku. Súd si vyvodzuje vlastné skutkové zistenia z vykonaných dôkazov a podľa svojej právnej úvahy hodnotí aj to, aké skutočnosti z vykonaného dokazovania podľa neho vyplývajú, ako tieto dopadajú na určitú právnú normu a následne takto ním ustálené skutkové zistenia aj právne posudzuje a vyhodnocuje. Napriek tomu, že súd prvej inštancie právne vyhodnotil žalovaný nárok podľa iných zákonných ustanovení, než ktoré označil v žalobe žalobca, neznemá to, že je jeho rozhodnutie vecne nesprávne. Súd svoje skutkové zistenia a právne závery podrobne vysvetlil a preskúmateľne odôvodnil a len samotná skutočnosť, že žalovaný sa s týmito závermi nestotožňuje neznemá, že napadnutý rozsudok je nezákonný či nesprávny. Na vecnú správnosť napadnutého rozsudku nemá vplyv to, ako súd právne kvalifikoval žalovaný nárok, a teda ani to, že žalobcovu v konaní dôkazne preukázanú ujmu v časti kvalifikoval aj ako „stratu nádeje na zmenu legislatívy“ a v časti ju analogicky prirovnal k odškodneniu za nezákonnú väzbu. Taktiež za nedôvodnú považoval žalobca i námietku žalovaného, že pokiaľ súd prvej inštancie neaplikoval výpočty priemerného týždenného pracovného času v štvormesačných a šesťmesačných referenčných obdobiach a použil vlastný spôsob výpočtu, tak tým mal porušiť zásadu rovnosti strán sporu a prejednacíu zásadu, resp. zásadu formálnej pravdy. V danom prípade ide len o to, ako vykonané dôkazy súd právne interpretoval a aké skutkové zistenia z nich vyvodil. Táto skutočnosť však neznemá, že súd mal žalobu zamietnuť len preto, že mal iný právny názor na to, akým spôsobom či metódou sa má priemerný týždenný pracovný čas v tom, ktorom referenčnom období prepočítavať a ani to, že súd pri svojom výpočte dospel k odlišným číslam o priemernom týždennom pracovnom čase, než aké uplatnil žalobca v žalobe. Žalobca súhlasil i s právnym názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého má náhrada nemajetkovej ujmy za individuálnych okolností prípadu, okrem reparačnej funkcie plniť aj preventívno-sankčnú povahu. V tomto smere súd odkázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. I.ÚS 1586/09. Žalobca má za to, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch musí spĺňať nielen samotnú satisfakčnú funkciu, ale má plniť aj preventívnu a sankčnú funkciu, teda má odradiť porušovateľa – v danom prípade štát – od protiprávneho konania a má sa takýmto spôsobom zabezpečiť i generálna prevencia pred pokračovaním v porušovaní práva. Záverom žalobca dodal, že pre posúdenie primeranosti žalovanej výšky nároku ani nie je v konečnom dôsledku rozhodujúce to, aký spôsob výpočtu či stanovenia výšky nároku žalobca či súd použije, rovnako nie je rozhodujúce ani to aké či premenné pri prípadnom výpočte súd zohľadní, podstatné je najmä to, aby súdom priznaná výška náhrady bola primeraná ku všetkým okolnostiam, za ktorých škoda vznikla a jej následkom tak, aby predstavovala skutočné odškodnenie ujmy, ktorá sa už nijako inak, než poskytnutím peňažnej náhrady, objektívne odškodniť ani nedá. Podľa názoru žalobcu, túto požiadavku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Mal za to, že prisúdená náhrada škody vo forme nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú súd priznal zohľadňuje následky na jeho súkromnom živote, závažnosť, intenzitu a dĺžku trvania zásahu do jeho základných práv a jeho reálne následky na jeho živote, mieru zavinenia žalovaného a okolnosti, za ktorých k porušovaniu práv žalobcu došlo a naďalej dochádza, pričom sa jedná o roky trvajúce, vedomé a zjavne úmyselné vyvolanie a udržiavanie

protiprávneho stavu, ktorý žalovanému zjavne vyhovuje a napriek objektívnej vedomosti o rozpore Zákona o hasičskom a záchrannom zbere s úniovým právom, tento protiprávny stav neodstránil. Žalobca tak navrhol potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie a zároveň uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného bolo doručené žalovanému s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť.

6. Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že predmetom sporu je právne posúdenie skutočností uvádzaných stranami sporu, pričom rozsudok Okresného súdu Lučenec zo dňa 20.12.2023 žalovaný nepovažuje za správny, a teda sa s ním nestotožňuje, nakoľko rozsiahla právna argumentácia prezentovaná žalovaným v konaní nebola podľa názoru žalovaného zo strany súdu správne aplikovaná, žalovaný sa v plnom rozsahu pridržal svojho odvolania a taktiež svojich predchádzajúcich vyjadrení a podaní. Zotrval na odvolacom návrhu, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne.

7. Vyjadrenie žalovaného bolo doručené žalobcovi s možnosťou k uvedenému sa v lehote 10 dní vyjadriť. Vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného podané nebolo.

8. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), preskúmal vec v súlade s ustanovením § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario a podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

10. V prejednávanej veci bol predmetom konania nárok žalobcu, ním vyčíslený a skutkovo odôvodnený na náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do jeho osobnostných práv v zmysle § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, tým tvrdeným konaním žalovaného, že žalovaný nerešpektoval maximálny týždenný pracovný čas garantovaný smernicou EP a Rady 2003/88/ES (ďalej aj len „Smernica“ alebo „Smernica 2003/88“) v trvaní 48 hodín týždenne v dôsledku čoho žalobca pri vykonávaní služieb a pracovnej pohotovosti odpracoval viac než je v zmysle úniijného práva prípustné a v tom dôsledku došlo k zásahu do jeho osobnostného práva na súkromný a rodinný život.

11. Žalobca žalobou nemajetkovú ujmu, ktorá mu vznikla zásahom do jeho osobnostných práva odôvodnil, skutkovo vymedzil a výpočet jej výšky odvodil od toho, akým spôsobom bol žalobca odmeňovaný pri nariadenej pohotovosti a pri určenej pohotovosti (§ 122 ods. 1, 2 zákona č. 315/2001 Z. z. o hasičskom a záchrannom zbere), keď uvedený čas musel stráviť v práci, byť k dispozícii zamestnávateľovi a to nad rámec maximálneho týždenného pracovného času, na úkor jeho osobného, rodinného života a voľného času. Súd prvej inštancie vo veci meritórne rozhodol po tom, čo sa vysporiadal s námietkou žalovaného o nedostatku právomoci súdu, o nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného a nestotožnil sa ani s námietkami o nedôvodnosti základu nároku uplatneného žalobou, keď nárok žalobcu považoval za dôvodný, avšak z iných dôvodov, než v žalobe uviedol žalobca. Súd zároveň pri určení výšky nemajetkovej ujmy postupoval iným spôsobom, než žalobca odôvodňoval v žalobe a žalobcovi súd priznal žalovaný nárok i s uvedením iného právneho dôvodu, než na základe ktorého sa žalobca nároku žalobou domáhal.

12. Odvolací súd predovšetkým uvádza, že súd prvej inštancie postupoval správne v časti, v ktorej sa vyporiadaval s námietkami žalovaného o nedostatku právomoci všeobecného súdu o takto uplatnenej žalobe konať, rovnako postupoval správne i v otázke namietaného nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. V daných otázkach nemožno odvolacie námietky žalovaného vyhodnotiť ako dôvodné, spôsobilé privodiť zrušenie alebo zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie.

13. Podľa § 216 ods. 1 CSP, súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu.

14. Podľa ustanovenia § 216 ods. 2 CSP, súd môže prekročiť žalobný návrh a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú iba vtedy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

15. Ustanovenie § 216 CSP je vyjadrením zásady „ne ultra petitem“, v zmysle ktorej je súd viazaný žalobným návrhom žalobcu. Civilné sporové konanie je založené na dispozičnom a prejednacom princípe, v zmysle ktorého práve žalobca vymedzuje konkrétny právny vzťah o ktorom tvrdí, že je ohrozený alebo porušený konkrétnym ním špecifikovaným konaním (alebo opomenutím konania) druhej sporovej strany; žalobca rovnako vymedzuje konkrétny nárok (čo do dôvodu skutkového i právneho), ktorému žiada poskytnúť súdnu ochranu a žalobným návrhom určuje i výšku resp. rozsah plnenia, ktoré žiada priznať. Všeobecné súdy tak neposkytujú ochranu právnomu vzťahu, právu ani nároku na plnenie, o ochranu ktorého žalobca nežiadal. Súd sa teda v sporovom konaní nebude vecne zaoberať iným právnym vzťahom, iným právom, ani iným plnením (čo do druhu alebo výšky), než aké sú uvedené v žalobe a nemôže priznať iné plnenie, ako je žiadané v petite. (F., G., H., E., H., I. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, C.H. Beck, 2016).

16. Odvolací súd ako dôvod pre zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie a vrátenie veci na ďalšie konanie vzhľadom tú okolnosť, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní postupoval ultra petitem, ktorá okolnosť vyplýva z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, a to najmä pokiaľ súd prvej inštancie si určil vlastný spôsob výpočtu výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ktorý bol odlišný od zdôvodnenia výšky nároku uplatneného žalobou žalobcom v žalobe, pričom práve skutkové odôvodnenie žaloby je základnou náležitosťou žaloby, za ktoré je procesne zodpovedný žalobca. Rovnako súd v odseku 23. odôvodnenia uviedol, že „v dôsledku flagrantného správania sa štátu došlo u žalobcu podľa názoru súdu k strate nádeje, že sa uvedený právny stav v našom právnom poriadku a tým aj v jeho služobnom pomere niekedy zmení“. Ďalej súd uviedol, že „z hľadiska trvania protiprávneho stavu a závažnosti ujmy, ktorá v dôsledku toho žalobcovi vznikla, zlý úmysel žalovaného za spravodlivé a slušné, aby žalobcovi patrilo za každý mesiac trvania protiprávneho stavu odškodnenie tejto zložky nemajetkovej ujmy v sume 500,- Eur. Uvedená výška nemajetkovej ujmy nie je podľa názoru prvej inštancie disproporčná k ujám, ktoré sú priznávané v iných prípadoch, keď napr. za trvanie nezákonnej väzby je primerané priznanie sumy 1.000,- Eur za mesiac jej trvania“.

17. V odseku 26. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie súd konštatoval: „Žalobcovi preto patrí nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za stratu nádeje na zmenu legislatívy za mesiace od 01. októbra 2020 až do 30.11.2023, pretože v čase vyhlásenia rozsudku ešte mesiac december neuplynul. V celkovej sume 38 mesiacov x 500 Eur = 19.000,- Eur. Je si potrebné uvedomiť, že tento nárok žalobcovi patrí za každý mesiac trvania protiprávneho stavu až do jeho zmeny. Žalobcovi tak prislúchal celkovo nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v 1. časti a v 2. časti v sume 19.165,- Eur. Súd je v sporovom konaní viazaný žalobným návrhom podľa § 216 ods. 1 CSP. Keďže žalobca si uplatnil menej ako bolo zistený jeho nárok súdom, priznal súd žalobcovi len sumu 5.597,31 Eur.“

18. S uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožniť nemohol, nakoľko i uvedený postup súdu pri rozhodnutí a jeho odôvodnení napĺňa porušenie zásady, v zmysle ktorej súd „nejde nad návrhy strán“, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval dôvodnosť nároku vo výške, ktorá žalobou uplatňovaná ani nebola (19 165,-Eur), uvádzajúc nielen právne úvahy, iný právny základ nároku ale i vlastné skutkové a odôvodnenie žalovaného nároku v žalobe neobsiahnuté, ktorého sa žalobca v priebehu konania ani nedomáhal (strata nádeje na zmenu legislatívy), pričom súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia dospel k jednoznačnému záveru o dôvodnosti žalobou neuplatňovaného nároku, tohto značne prevyšujúcim.

19. Uvedeným postupom konajúci súd prvej inštancie pri rozhodnutí a jeho odôvodnení posudzoval žalobou uplatnený nárok významne ultra petit, ktorým postupom a odôvodnením zároveň nahradil procesnú aktivitu žalobcu, čím pozitívne zvýhodnil žalobcu oproti žalovanému a zároveň svojím postupom porušil i zásadu rovnosti strán sporu. Hoci súd prvej inštancie výrokom žalobcovi priznal plnenie 5 597, 31 Eur (resp. žalovanému uložil povinnosť plniť žalobcovi sumu 5 597, 31 Eur) a v ods. 27 odôvodnenia uviedol, že „Súd je v sporovom konaní viazaný žalobným návrhom podľa § 216 ods. 1 CSP. Keďže žalobca si uplatnil menej ako bol zistený jeho nárok súdom, priznal súd žalobcovi len sumu 5 597, 31 Eur“, odvolací súd nemohol ako vecne správne potvrdiť rozhodnutie súdu prvej inštancie ako celok, ktorého odôvodnenie porušuje základnú zásadu civilného procesu obsiahnutú priamo v ust. § 216

CSP a zároveň v ktorom odôvodnení sa súd prvej inštancie zaoberal nárokom v takom rozsahu, ktorému žalobca žalobou ani nežiadal poskytnúť ochranu, pričom prejudiciálne súd dospel k záveru k dôvodnosti žalobou neuplatňovaného nároku. Potvrdením takéhoto rozsudku by odvolací súd aproboval vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, ku ktorému záveru odvolací súd po preskúmaní veci nedospel. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V tomto súd prvej inštancie vec opätovne prejedná, pričom pri posúdení dôvodnosti žalovaného nároku bude vychádzať z obsahu žaloby, jej skutkového vymedzenia a odôvodnenia, pričom výlučne právne posúdenie žalobou uplatňovaného nároku je vecou súdu. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 391 ods. 1 CSP.

20. Vzhľadom na to, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu nepredstavuje konečné rozhodnutie o veci, a preto odvolací súd nemal dôvod rozhodovať o trovách konania, keď v zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Preto o trovách konania rozhodne opätovne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí vo veci samej.

21. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).